

Václav Hinz 2. 6. 2019

Pan *Václav Hinz* se narodil 2. září 1945 v Čachrově č. p. 45.

Jeho tatínek pocházel z Plánice. Tam je také pochovaný. Maminka byla z Prahy. V době, kdy se Václav narodil, provozovali jeho rodiče v přízemí domu č. p. 45 hostinec. Majitelkou domu byla paní Hofmanová. Bydlela nahoře v patře. Její syn byl umučený v koncentračním táboře. Na čachrovském hřbitově najdeme jeho hrob. V roce 1948 celý dům paní Hofmanové znárodnili, a musela

Jednotě, která dům získala, platit nájem.

Ani život Václavovy maminky nebyl jednoduchý. Pan Hinz vypráví:

Naši měli hospodu do roku 1948, než jí zabrala Jednota. Rok na to se tatínek, který tehdy už pracoval v Plzni, oběsil. Maminka zůstala na hospodě sama jako zaměstnankyně Jednoty až do roku 1955, a pak jezdila do Kozaku do Klatov. Později z hospody vznikl obchod. My jsme bydleli stále v bytě vzadu za krámem. Já a moje sestra Hana jsme vyrůstali jako děti ulice. Mamince bylo 40, když zůstala sama, mně byly čtyři roky a Haničce teprve šest měsíců. Když po padesátém pátém maminka jezdila do Kozaku, odjížděla ráno v půl šesté a vracela se večer v půl šesté. Nejčastěji jsem byl u Čáklů, jak se říkalo po chalupě. Správně se sousedi jmenovali Bastlovi. Taky jsem tam spával, abych nezaspal ministrování v kostele. Přes ulici jsem kamarádil se Stáňou Klimentovou, která bydlela naproti přes ulici. Její tatínek měl pekařství.

Maminka

Vyváděly jste jako děti nějaké neplechý?

To víte, taky jsme jako děti měli „průšvihy“. To třeba když nás s kamarádem načapali při kouření. Byli jsme malí, asi tak ve 2. třídě.

V šenku jsem nějaké nešvary pochytil.... Když mi bylo tak 10 – 11 let, dělala se nová krytina na věži kostela. Farář Baťka zařídil výměnu šindele za eternit. Rád vzpomínám na partu pokrývačů. Lezli po střeše a zpívali si popěvek: „Bláhovo tesaři, to je chasa čistá, spravují kostely pro Ježíše Krista“. Tehdy žádné zajištění neměli. Však taky některé frajeřiny pokrývačů skončily tragicky.

Měli jste se sestrou ještě nějaké sourozence?

Měli jsme dvě o hodně starší sestry: Karla byla o 12 let starší než já a dost mě fexírovala. Provdala se do Nýrska. Pracovala v Okule, a pak u komunálních služeb. Ne, už nežije. Bylo jí sedmdesát, když zemřela. Sestru Jiřinu, ta byla o 8 let starší, jsem měl radši. Leccos mi povolila. Když už pak měla malou Jiřinku, pamatuju se, jak jsem musel po Nýrsku, kam se provdala, vozit kočárek. Bylo mi 11 let a strašně jsem se styděl. Byla vyučená optičkou a pracovala v Okule. Zemřela v 51 letech. Hanka, ta nejmladší, nedokončila zdravotku a dělala nekvalifikované práce ve Škodovce. Je už v důchodu a bydlí taky v Nýrsku.

Měli jste v rodině nějakého dobrodruha?

Maminčin táta se jmenoval Srdínko a jezdil po Praze tramvají. Když byly mamince tři roky, celá rodina odešla do Chicaga. Byli tam deset let. Vrátili se v roce 1923. Po návratu se rodiče rozešli a babička pak měla ještě několik dětí. Maminka se po návratu musela naučit pořádně česky. Anglicky uměla dobře. Znalost angličtiny využila při osvobození, když na Čachrov přišli Američané. S nimi se tehdy málokdo domluvil.

Vzpomínáte si na tatínka? Byly vám tehdy jen čtyři roky...

Mám na něj tři vzpomínky: jak mě vzal s sebou do hospody u Boubperlů, to byla pivovarská hospoda, a já pak doma předváděl, jak se pijí šampelata. Druhá vzpomínka je, jak kopal jámu na sloup elektrického vedení. To musel udělat každý ve vsi: jednu jámu z každého čísla popisného. A poslední vzpomínku mám z domu

hajného Tomana od Onoho Světa, když tatínkovi ukazoval, jak tahá za šňůrku ve vedlejší místnosti a zvoní jako Ježíšek. Pamatuju se, že jsem se tehdy v duchu divil, že dcerka pana Tomana ještě věří.

Máte nějaký mimořádný zážitek ze školy?

Do čachrovské školy jsem chodil až do osmičky a do devítky jsem pak už jezdil do Masaryčky do Klatov. Čachrovská škola měla tehdy dobré jméno. Žáci odtud vyjížděli na letní mezinárodní pionýrské tábory do Seče. A já měl štěstí, mě vybrali do Švédska. To mi bylo 13 let. Ze Západočeského kraje jsem byl asi jediný. Pak tam byli Pražáci, Slováci, prostě 15 – 16 dětí z celé republiky. Čtrnáct dní jsme stanovali na ostrově Gistholmen, týden jsme jezdili autobusem po středním Švédsku a poslední týden jsme strávili ve Stockholmu. Tam jsem poprvé viděl obchodní dům. Ve Stockholmu nás převáželi saabem, to byl zážitek! A pak to nezvyklé jídlo: studené polévky nebo sekaná se švestkami. Ve Stockholmu si nás vzala k sobě do domu na návštěvu Češka, která tam žila. Měla saunu. Jak jsem skočil do studené vody, udělalo se mi slabo a museli volat lékaře. Tehdy byla ve Švédsku prohibice. Tu naši cestu prý platila místní protialkoholická společnost. Pamatuju se ale, jak místní kluci byli večer opilí. Asi platila prohibice jen přes den! Na cestu domů jsme dostali suvenýry: plastové tašky, ubrousky a tak. Nic z toho jsme u nás ještě neměli. O tuhle vzácnost jsem se doma podělil s Čáklými, jako vždycky.

Co jste dělal po ukončení základní školy?

Tehdy Škodovka v Plzni nabírala učně a internát byl zdarma. Sice mě učitelka Matoušová přemlouvala, ať jdu na průmyslovku, ale nešel jsem, i když jsem se učil dobře. Míval jsem jen 3 – 4 dvojky, jinak samé jedničky. První rok jsem byl v Doudlevcích, druhý rok v Klatovech. Jsem vyučený v oboru strojní zámečnick. Prospíval jsem s vyznamenáním a dostal titul „Vzorný učeň Leninových závodů.“ Řekli mi, že místo třetí platové třídy dostanu za vzorný prospěch hned pátou, ale nedostal jsem ji. Proti tomu se postavili chlapi, co pracovali už spoustu let. Tak mě poslali do Školy práce. Ještě před vojnu jsem

dělal zajímavou práci: generální opravy soustruhů, opravy svářeček a jeřábů.

V devatenácti jsem nastoupil do přijímače v Sokolově, pak jezdil jako řidič v Útvaru raketových vojsk ve Stružné. V Podbořanech mě zařadili jako mladšího tankového mechanika a v Ostrově nad Ohří jsem si udělal řidičák na autobus. V té době prodloužili vojnu a poslali mě do Sokolova učit do vojenské autoškoly. V Sokolově jsem potkal holku, kvůli které jsem chtěl nastoupit na šachtu. Ale nedopadlo to. Na holku jsem zapomněl a vrátil se domů.

Zaměstnali mě na Okresní správě silnic v Klatovech. Jezdil jsem na traktoru, na hydraulickém nakladači a na různých typech nákladáků. To mě bavilo. Domlouval jsem opravy cest na Čachrově. Pak za mnou přišli, abych dělal tajemníka na Místním národním výboru v Čachrově. To byla funkce, jako je dnes místostarosta. Tajemníka jsem dělal od roku 1971 do roku 1978. V roce 1975 se slučovaly národní výbory a

Václav v mladším věku

k Čachrovu se připojily další vesnice, jako Kunkovice a Javorná. Od roku 1978 jsem dělal předsedu NV Čachrov jako uvolněnou funkci, a to až do roku 1990. Pak jsem se vrátil na Správu silnic do Klatov, dělal partáka černé partě a přes zimu jezdil se sypačem na Železné Rudě. Pak jsem dělal cestmistra. Měl jsem na starosti silnici číslo 27, až do Červeného Poříčí. Měl jsem spočítané všechny patníky na úseku. Tehdy „jedničky“ patřily pod okresní správu silnic, ale potom přešly pod ředitelství silnic a dálnic. Přibýlo papírování, zpomalilo se vyřizování. Začal jsem mít zdravotní potíže, marodil jsem s kolenem. Od roku 2007 jsem v důchodu. Pracoval jsem od února 1967 do února 2007.

A co ženy?

Vždycky jsem tvrdil, že Co je v domě, není pro mě... Jenže v sedmdesátém třetím přišla na NV Čachrov jako administrativní pracovnice Jana a moje předsevzetí padlo. Byla po Dívčí odborné

škole v Horažďovicích a chtěla si dodělat maturitu. Ukecala i mě. Přijímačky na obchodní školu v Klatovech jsme dělali ještě jako svobodní a studovat jsme začali už jako manželé. To byla rarita, to tam prý nikdy neměli. Oba jsme studovali dálkově, pět let. Nadělával jsem jeden studijní den v ostatní dny v týdnu, protože jsem nedostal studijní volno. Brali jsme se v srpnu 1975 a v prosinci se na NV uvolnil byt. Byty tam tehdy nebyly vyhovující, a tak se udělala nová elektřina, z balkónů se vybudovaly koupelny a suché toalety se předělaly na splachovací. Od souseda Julia Živného se přikoupila louka na sušáky na prádlo za cenu 4,- Kčs za metr.

Kdy jste si pořídili vlastní bydlení?

Dům č. p. 36 nám předali rodiče manželky. Ti ho měli po svých rodičích. V roce 1989 jsem na radu architekta Roubala

Původní dům rodiny Kolářovy - Hinzovy

zboural původní dům. Nechal jsem jen zadní zeď, udělal sklepy a topení. Nemělo cenu to opravovat. V zimě tu s námi bydlí žena matka. Přes léto je u sebe na Javorné, ale zimu tam už nezvládá. Vychovali jsme tady naše děti, obě už jsou dávno dospělé a bydlí v Klatovech. Od dcery Jany, která se narodila v roce 1979, máme 20 – letého vnuka Matěje a 12 – letého Vašíka. Syn Václav se narodil o rok později. Má dceru Nikolu, té je taky 12 let.

Jak vzpomínáte na svou práci předsedy NV? Čeho si vážíte nejvíce?

Nejvíc si vážím lidí, kteří byli ochotni pomoci, nechali se ukecat pro práci. Spousta věcí se dělala o volných sobotách brigádnicky.

Co se za vaší éry vybudovalo? Pan Hinz přemýšlí a pomalu vyjmenovává:

Vybudoval se most u elektrárny, most v Rajském údolí, vodojem na Javorné a zrekonstruovala se stará česká škola. Udělaly se tam splachovací toalety a koupelny. Fungovala tam telefonní ústředna, knihovna, dojížděla sem dětská doktorka a 2 krát do týdne obvodní lékař.

Do hovoru se vkládá paní Hinzová a osvěžuje manželovu paměť:

No a co oprava tvrze v roce 1975, dávala se tam šindelová střecha. Je tam dodneška. A střecha na kostele v Javorné. Taky se postavila autobusová zastávka a učitelský barák. To ještě škola fungovala jako devítiletka, chodilo do ní hodně dětí a bylo potřeba dostat sem učitele.

Pan Hinz pokračuje:

Postavila se autobusová garáž pod Javornou, naproti hospodě U silnice. Dělal se komíny a nová střecha na škole, to bylo v roce 1988, když bylo 50. výročí školy. Taky se v letech 1971 – 2 kopaly odvody dešťové vody, od čekárny až do řeky.

Vítání občánků

Věnoval jste se nějakému sportu?

To bylo tak. V době, kdy jsem byl v učení v Doudlevcích, se u Hofmanů scházela na karty partička: Kliment, Boublerle a Báťa. A ten poradil vzpěrači Pojarovi, aby si mě vzal pod křídlo. A tak jsem ještě před vojnu vzpíral za Spartak Doudlevce společně s Pojarem a Boublerlem. Tehdy jsem vážil 51 kilo a soutěžil v kategorii muška. Když jsem končil, vážil jsem už přes 61 kilo, to byla perková váha. V Plzni jsme měli výborného trenéra, mezinárodního rozhodčího Skalického. Největší úspěch? V krajském přeboru v roce 1962 jsme jako družstvo vyhráli za dorost.

Jaký byl váš osobní rekord?

90 kilo v nadhozu.

Nevěřicně na Václava třeštím oči. Myslela jsem si, že více než svou váhu unesou pouze mravenci!

Za Spartak taky zápasil Pepa Ledvina, byl mistrem v těžké váze, a ten mi doporučil tělocvikáře ze ZTŠ Klatovy, učitele Kavaleho. Trénoval jsem v tělocvičně školy, ale sám, a po půl roce jsem toho nechal.

Na vojně jsem vzpíral se třemi mazáky. Byli jsme na soutěži v Rotavě, ale Rotaváci nás rozdrtili, byli dobří.

Zůstala ve vás nějaká síla z té doby? Václav se směje:

Nezůstala, jen bolavá kolena! To víte, když se v 16 letech tělo tak huntuje, není to dobré. Znáte to: sportem ke zdraví.....Abych nezapomněl. S Honzou Bejvlem jsme hráli jako dorost fotbal za Sokol Běšiny. Po vojně jsem ještě nějaký čas hrál. Ale v prosinci roku 1967 jsem spadl do šnekového nakladače a udělal si frakturu celého nártu. Hojilo se to několik měsíců. Tím jsem s fotbalem skončil. Pak už jen s chlapy o dovolených pro zábavu na hřišti za Rendlovými.

A co bylo vaše nejlepší životní rozhodnutí? Václav váhá, ale jeho paní reaguje rychle:

Přece veselka.

Když pak prohlížíme fotografie, překvapuje mě, kolik jich je z akcí s cizími dětmi.

Od roku 1961 jsem byl u hasičů a léta jsem vedl žákovské družstvo. Jezdili jsme na soutěže a letní tábory. Jezdil jsem už i jako ženatý. Bavilo mě to. Taky jsem vedl knihovnu tady na Čachrově. Jako kluk jsem byl vášnivý čtenář. Kdykoli byla volná chvíle, ležel jsem na zdi u tvrze a četl. A čtu dodneška.

Pan Hinz nemluví o svých pocitech. Je skromný. Na své zásluhy jako by si nemohl vzpomenout. A přitom se v jeho životopise nejvíce mluví o práci. O výletech na Šumavu mluví jen paní Hinzová.

Ať minulou dobu hodnotíme jakkoli, jeho obětavá práce pro společnost je nepřehlédnutelná. To dokládá i dopis od kronikáře Viléma Kudrličky. Jak už to tak bývá, možná mu i vlastní rodina zazlívala, kolik toho ve volném čase dělal pro ostatní, někdy i na úkor rodiny. Pod slupkou dávno dospělého muže se stále skrývá droboučký kluk se složitým startem do života.... Mnohá tajemství zůstanou neodkrytá.

V Čachrově 14. května 2019

zapsala Zdeňka Hranáčová

